

DOBAI PÉTER

Vers-variánsok Szotyory László metafizikus festményeire

„...hétszínnyi mélységben zörget a kéz a kapun....”
Paul Celan

1.

Fekete ciprusok orsója, píneák elsodort koronája,
közel a viharába tébolyult tengerhez: leng, szenved.
A part
kihalt.
Fehér felhő-flották harcolva szakadnak darabokra.

2.

Illik
félni itt!
Máris maga *Dante* érkezik...

3.

De a félelemhez jó társaság kell és ezeken a
borult tónusú, nyitva hagyott, keretezetlen festményeken:
se egy szál ember, se egy-kettő, se tömeg nincsen.

4.

Aligha lenne jó
véletlen-odaéernem,
s tartósan ott lennem
(miközben bölcsen
másfelé igyekszem),
azokon a halálos helyszíneken,
amelyeket ezek a félelem

nélküli festmények
festője megörökített.

5.

A „*Cipruscsoport*”, a „*Kertkapu*”, a „*Gimnasion*”,
a „*Színház*”, a *Mediterrán táj*” (Andrea Palladio villája,
a jégkorszak előtt...), a „*Tájfű*”, az „*Umbriai város*”,
(Szeretem Umbriát, Raffaello pátriáját!), a „*Temető*”,
(ez a kézenfekvő téma már várható volt),
a „*Dóm tér*” (mintha 8,8 kilengés erejű
földrengés előtt...), s végül ajándékba, gyönyörűségül:
a „*Schubert-táj*”, igen, bár *Schubert*, szegény *Franzi* sohasem
járt ilyen fenyegetően tükörezüst víztömegek közelében
(mint a festményen...), sem ősi umbriai városokban,
sem életsugaras mediterrán tájban,
tájfű se tépte szét
Vatermörderét, de zenéje és lázas *Liedjei*
mind elérték
s túl is lépték
e festmények telített témakörét...
Franzi „*Liederjan*”, lump, korhely, kocsmajáró életét
korán végezte be, s feledték őt mind a lenszőke leányok:
Elke, Silke, Heide, Hilde...akiknek *Franzi* annyit zongorázott...
Bár vetne sírhantjára árnyat gyászciprusok szabadtéri kórusa,
s ne hallaná örök dalát
a *Rémkirálynak!*

6.

Gazdag tárlat ez,
igaz, kissé sötét...
Hol rejti fényét,
ne kérdezd!
Mély sugarát
nézőinek szemébe
vetíti, szórja át!

